

Jack Coughlin

Kill Zone

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Een stoffige nevel hing vlak voor zonsopgang over het kleine groepje uit leem en bakstenen opgetrokken hutten, en de snipers vingende de geur van kookvuren op. Een jongen met een stok dreef een stuk of wat geiten over de rotsachtige grond naar het oosten, in een poging om een gebied te vinden waarop de dieren konden grazen. Het land was dor en kaal, net als het leven van de weinige mensen die hier woonden. Eén enkele schildwacht, bewapend met een AK-47, liep wat heen en weer en probeerde wakker te blijven.

Nadat ze door een helikopter waren afgezet hadden *gunnery sergeant* Kyle Swanson en zijn spotter, korporaal Eric Martinez, er tweeënveertig uur voor nodig gehad om hun verdekte waarnemingspositie te bereiken. Ze waren zwoegend door dalen en langs steile hellingen getrokken, en hadden een nauwelijks waarneembaar pad gevolgd dat hen naar een gravelweg had geleid die dwars door het naamloze dorpje liep.

Ze hadden zich alleen 's nachts verplaatst, want hoewel ze min of meer op dezelfde manier gekleed waren als de plaatselijke bevolking, waren ze onmiskenbaar anders. Swanson kwam uit Massachusetts, had roodblond haar en Ierse voorouders, terwijl Martinez oorspronkelijk uit Mexico kwam en een olijfkleurige huid had. Met hun karakteristieke kop, plus het feit dat ze zwaarbewapend waren, was het beter dat ze niet van al te dichtbij te zien waren.

Ze meldden zich om de twee uur via de radio. Swanson liep zwiggend voorop en na een tijdje naderden ze de weg, terwijl in de verte de lichtjes van het dorpje zichtbaar werden. Hij wierp nog een laatste blik op de kaart, vouwde hem glimlachend op en stopte hem terug in zijn zak.

Het was nog pikdonker toen ze in de richel boven het dorp de diepe grot ontdekten. Die had ook een uitgang aan de andere kant, waardoor ze onopgemerkt naar binnen konden kruipen. Aan de achterzijde van de richel zochten ze wat onkruid en takken van struiken bij elkaar en staken die in de plooiën van hun ruimvallende kleding om op die manier een elementaire vorm van camouflagepak te creëren, een zogenaamde *ghillie suit*, en werden ze in het nachtelijk duister onzichtbaar. Ze namen hun positie in,

installeerden het geweer en de *spotting scope*, en bleven bewegingloos zo'n vijftien meter diep in het halfduister van de kleine grot liggen.

Het doelwit bevond zich in een van de hutten die iets lager lagen, vlak langs de weg die van Afghanistan naar Pakistan leidde.

Om vijf uur 's ochtends meldde Martinez via de radio dat het hunter-killerteam zijn positie had ingenomen en sprak de verwachting uit dat het doelwit op korte termijn in beweging zou komen. Swanson gaf hem enkele kaartcoördinaten door, waarna er een standaardbevestiging binnenkwam. Als er bij zo'n laatste radiocheck geen tegenstrijdige instructies werden gegeven, ging de missie door, dus hielden de snipers zich stil. De radio werd uitgezet om de batterijen te sparen en ook de satelliettelefoon die ze als reserve bij zich hadden werd uitgeschakeld.

Ze hadden de hele operatie het liefst 's nachts uitgevoerd, want dan zou hun ontsnapping een stuk gemakkelijker zijn, maar zodra je bij een actie werd ingezet was de wereld allesbehalve perfect. Dit soort kansen kreeg je nu eenmaal zelden. Het moest nú gebeuren.

Met behulp van hun laserafstandsmeter bepaalden ze de exacte afstand tot elke hut en werkten voor al die afstanden uit hoe ze het betreffende doelwit – waaronder de voordeur van de grootste hut, die slechts één enkel raam had en waar een oude pick-up voor stond geparkeerd – het beste onder vuur konden nemen. In de laadbak van de pick-up lag een lading oude troep die de indruk moest wekken dat het zomaar een voertuig was waar wat gestripte spullen in lagen die straks in een of andere bazaar doorverkocht zouden worden.

Via zijn telescoopvizier nam Kyle Swanson het gebied in zich op, de hutten en de pick-up. Via het oculair waren de beelden plotseling een stuk groter en leken de voorwerpen zo dichtbij dat hij ze aan zou kunnen raken. Hij keek naar de schildwacht, die doelloos heen en weer liep. Nog steeds niets aan de hand.

Achter het raam van de voordeur was een lamp aangegaan. 'Ik zie iets bewegen,' fluisterde Martinez.

Er kwam een grote man naar buiten. De snipers, die het met een eenvoudige foto van de man moesten doen, bekeken hem aandachtig door hun telescoopvizier, zodat ze hem positief konden identificeren. In het steeds helder wordende ochtendlicht was onmiskenbaar het bebaarde gelaat van Ali bin Assam herkenbaar. 'Het is 'm,' zei Martinez.

Ali was een belangrijke Al Qaida-operator, een van de jongens die het smerige werk planden, om de aanslagen vervolgens door anderen te laten uitvoeren. Hij was verantwoordelijk voor de dood van heel wat onschuldige mensen, en nadat een week eerder in Bagdad een zelfmoordaanslag

was mislukt had de Amerikaanse inlichtingendienst kans gezien zijn spoor weer op te pikken. Swanson en Martinez hadden opdracht gekregen hem op te sporen en hem te doden.

Nu liet Swanson de kruisdraden van zijn vizier op de donkere gestalte vallen.

‘Ik zie het doelwit,’ zei Martinez. Hij wierp een snelle blik in het logboek. ‘Tot aan de deur is het 411 meter.’

‘Wind?’ vroeg Swanson zacht.

Martinez keek naar de rook die over de hut dreef. ‘Twee minuten links.’

Swanson stelde net zo lang scherp totdat Ali bin Assam het hele oculair vulde. ‘Ik richt op het bovenlichaam.’

‘Begrepen. Je hebt hem op de korrel.’

De terrorist keek omhoog naar de steeds helder wordende ochtendhemel en leek tevreden met het aanbreken van een nieuwe dag. Die nieuwe dag hield de belofte in dat hij binnenkort veilig en wel in een van de tunnels in de onherbergzame Tora Bora zou zitten, het ontoegankelijke gebied op de grens van Afghanistan en Pakistan. Hij bracht zijn stevige armen omhoog en strekte zich uit, waarbij zijn bovenlichaam iets naar achteren kantelde.

‘Ik heb hem recht in het vizier,’ zei Swanson terwijl hij de druk op de trekker iets vergrootte.

‘Indien gereed vuren.’

Swanson ademde uit en haalde bijna behoedzaam de trekker over, en het volgende moment ging het geweer af. De 7,62mm-kogel raakte Ali’s lichaam iets links van het midden, trok een verwoestend spoor door zijn vitale organen en slagaders, en nam een stuk van het hart mee. Hij wankelde achteruit en zakte tegen een smerige muur in elkaar terwijl het bloed uit hem gutste.

De schildwacht keek verbaasd naar zijn gevallen leider en Swanson richtte zijn geweer nu op hem, grendelde door en joeg een kogel in de borst van de man met de AK-47. Het lichaam zakte op de grond in elkaar, waar het nog heel even als een stuk gelei natrilde.

‘Twee treffers,’ bevestigde Martinez. ‘Twee man neer.’

Om zeker van zijn zaak te zijn, pompte Kyle Swanson nog een tweede kogel in Ali’s hoofd.

De schoten echoden door het kleine dal, maar er kwam verder niemand naar buiten, terwijl er ook niet op de snipers werd teruggevuurd. In dit ontoegankelijke gebied waar je moeiteloos aan je eind kon komen, wilde niemand bij wat er zojuist was gebeurd betrokken raken en iedereen bleef dan ook binnen, op de jongen na, die zijn geiten in de steek liet en er als een haas vandoor ging. Ze lieten hem gaan.

Martinez sloop de grot uit en holde toen naar de roerloos op de grond liggende doelwitten terwijl Swanson voor dekking zorgde. Hij klapte een doosje open waarin een stuk of wat proefbuisjes zaten, knipte bij Ali een lok haar af en haalde een lang wattenstaafje over de tong van de dode, zodat hij een speekselmonster van de man had. Hij stopte beide in een buisje en legde die in het doosje terug. Met het DNA zou later een positieve identificatie kunnen worden vastgesteld.

Toen hij daarmee klaar was, ploeterden ze terug naar een vlak terrein dat ongeveer achthonderd meter verderop lag, en waar ze zouden worden opgepikt door een Black Hawk-helikopter die door een tweetal Apache-gevechtsheli's zou worden geëscorteerd. Geheimhouding was niet langer nodig, alleen snelheid was van belang. Hun klus zat erop en de snipers moesten hier zo snel mogelijk weg.

Martinez schakelde de radio weer in en gaf de kaartcoördinaten door van de plek waar de heli hen moest oppikken, maar hij werd ruw onderbroken door een schorre, boze stem. 'Waar hebben jullie al die tijd gezeten?' wilde de stem weten. 'We proberen al een halfuur lang contact met jullie te maken! De missie gaat niet door. Ik herhaal, de missie gaat niet door!'

Martinez keek geschrokken op, maar Swanson gaf hem een knipoog en griste hem de hoorn uit handen. 'Te laat! De opdracht is al uitgevoerd.'

'Verdomme!' Er klonk paniek in de stem die uit de radio kwam. 'Je hebt ons de verkeerde coördinaten van dat dorpje gegeven. Jullie zaten aan de verkeerde kant van de grens. Jezus! De heli's zijn onderweg. Zodra jullie terug zijn bespreken we dit verder.' De verbinding werd verbroken.

Swanson gaf de hoorn aan Martinez terug. 'Kom op, we gaan naar huis.' Op een sukkeldrafje daalden ze het ravijn af op weg naar de landingszone.

'Gunny, zitten we in moeilijkheden?'

'Eric, onthou nou maar dat we vandaag een enorme slechterik buiten gevecht hebben gesteld. Misschien dat we als dank een lading shit over ons heen krijgen, maar als ze eenmaal zijn uitgeraasd is die goeie ouwe Ali nog steeds hartstikke dood, en dat is een goede zaak. Hij was een waarde-loze klootzak met een hoop Amerikaans en Irakees bloed aan zijn handen. Trouwens, we kunnen hem toch niet meer tot leven wekken, hè? Er valt niets meer terug te draaien. Ik neem er de volle verantwoordelijkheid voor, maar ik vermoed dat het straks toch allemaal in de doofpot verdwijnt. De CIA geeft nu eenmaal nooit toe dat ze een fout hebben gemaakt.'

'Wist je dat we aan de verkeerde kant van de grens zaten?'

In de verte hoorden ze het geronk van de naderende heli's en Swanson activeerde snel een rookgranaat om aan te geven waar ze zaten.

‘Ik ben altijd al slecht in kaartlezen geweest,’ zei Swanson grinnikend. ‘Die schoft moest dood en dat is gebeurd. Dat was onze opdracht. Die grens kan me geen barst schelen.’

1

De Veerman stond te wachten in de kille mist, een haveloze gestalte die op een lange roerriem leunde die in het zwarte water verdween. Hij stonk naar de dood en zijn gewaad klapperde in de stevige bries. 'Heb je nog iemand bij je?'

'Nee. Deze keer niet.' Kyle Swanson herkende de vijf zwijgende passagiers die in het laag op het water liggende bootje zaten, want hij had ze zelf, een voor een, hiernaartoe gebracht. Ze staarden met lege en levenloze ogen in het niets, en herkenden hem niet.

'Dan heb ik nog steeds een lege zitplaats,' zei de Veerman. 'Bezorg je me op korte termijn nog iemand anders?'

'Dat weet ik niet. Misschien. Misschien ook niet.' Langs de schouder van de Veerman kijkend, zag hij dat er op de andere oever felle branden woeden. 'Nee.'

De spookachtige verschijning schudde zijn hoofd en ademde een onwelriekende geur uit. 'Ik vertrek niet met een lege zitplaats.'

'Tja. Oké.' Swanson keek om zich heen, maar er was verder niemand in de buurt. Hij legde behoedzaam zijn geladen M40A1-scherpschuttersgeweer neer, maakte zijn webbing draagstel los en liet dat van zich af glijden. Hij maakte blokjes C-4-explosieven los en wierp ze van zich af. Twee vlijmscherpe messen, waarvan het lemmet nog glom van het bloed. Een 9mm-pistool met geluiddemper. Een shotgun met afgezaagde loop. Een M16 en een AK-47 en een Claymore-mijn en zijn clacker, het knijpmechanisme waarmee de mijn kon worden geactiveerd. Rook-, fragmentatie- en thermietgranaten. Een kleine satellietradio. Alle spullen die een scherpschutter nodig heeft om zijn vak uit te oefenen. Maar hij wilde wel iets bij zich houden. 'Mag ik mijn gevechtslaarzen aanhouden?'

'Die heb je niet meer nodig, maar het maakt verder niet uit.'

'Ze zitten lekker. Ze zijn net goed ingelopen.'

'Hou ze maar.' Een gunst. In de schedel waren ontblote, gebroken tanden te zien. De Veerman had gewoonlijk maar weinig te zeggen, maar hij en Kyle Swanson kenden elkaar al een hele tijd.

Swanson zette zijn junglehoed af en plaatste die boven op de stapel spul-

len, maar wel zo dat de adelaar, de globe en het anker, die samen het embleem van het USMC vormden, het Amerikaanse korps mariniers, nog te zien waren. Vervolgens haalde hij de geplastificeerde foto van een aantrekkelijke vrouw met donker haar en dito ogen tevoorschijn, drukte er een kus op en legde die erbovenop.

'Is er nog iets anders?'

'Nee.'

'Uitstekend.' De Veerman stak hem een lange, benige hand toe. Swanson pakte hem vast en gebruikte hem als ondersteuning bij het aan boord stappen, en ging tussen de vijf mannen zitten die hij als laatste had gedood. Ali bin Assam, die er grijs uitzag en een groot gat in zijn bovenlichaam had, zat naast hem.

Swanson voelde het vaarttuigje zachtjes schommelen toen de Veerman zich tegen de oever afzette, waarna hij krachtig aan de riem trok en aan de overtocht begon van de duistere rivier, op weg naar wat zich dan ook aan de overkant mocht bevinden, waar de vlammen langs een zwavelachtige oever dansten.

Ik heb in elk geval mijn gevechtslaarzen nog aan, dacht hij. Ik heb in elk geval mijn ziel nog.

Toen voelde hij een hand op zijn schouder.

‘Kyle! Kom op, jongen. Het is hoog tijd om wat te gaan schieten.’ Sir Geoffrey Cornwell porde zachtjes tegen Swansons schouder, waardoor hij met een ruk wakker schrok. Als voormalig kolonel bij de Britse Special Air Service, begreep Jeff maar al te goed dat soldaten soms ook droomden, en zijn intelligente groene ogen met daarboven de borstelige wenkbrauwen keken de sniper, die in zijn slaap krampachtige bewegingen had gemaakt, aandachtig aan.

Swanson knipperde in het felle zonlicht dat de Egeïsche Zee deed glimmen als glanzend koper. De boot bewoog zachtjes heen en weer, maar dit was geen trip aan boord van een dodenschip. Die verdomde Veerman had hem deze keer niet te pakken gekregen. Integendeel, hij bevond zich veilig aan boord van de *Vagabond*, een van Jeffs favoriete speeltjes. Het jacht, dat vierenvijftig meter lang was en bijna negen meter breed, was zo rank als een hinde, had vijf luxe hutten en bood ruimte aan een bemanning van elf koppen plus een fulltime kapitein. Ergens onder het glanzend geboende teakhouten dek ronkten nauwelijks hoorbaar twee 3.240 pk sterke scheepsmotoren.

Swanson geeuwde. ‘Oké,’ zei hij. ‘Ik ga me even opfrissen en wat drinken, dan ben ik er klaar voor.’ Hij had een droge mond. ‘Ga jij maar naar je gasten. Ik ben over vijf minuten klaar.’ Jeff gaf hem glimlachend een klap op zijn schouder en keerde terug naar de airconditioned salon, waar drie investeerders van risicokapitaal, twee Amerikanen en een Brit, een borrel dronken, en ging vervolgens verder met het schetsen van een veelbelovende deal die de drie mannen puur goud zou opleveren. Nadat Jeff bij de SAS ontslag had genomen, had hij snel fortuin gemaakt als consultant voor de defensie-industrie, en was vervolgens nog veel rijker geworden met het zelfstandig ontwerpen, produceren en verkopen van hightechwapens. Op zestigjarige leeftijd was hij geridderd voor zijn bijzondere, zij het niet nader toegelichte verdiensten voor het Britse Rijk, beschikte hij over een chequeboek dat minstens even dik was als dat van Bill Gates, en zat hij aanzienlijk ruimer in zijn haar dan Donald Trump.

Kyle Swanson stond op, trok de pijpen van zijn zwembroek iets naar beneden en liep naar de whirlpool.

Jeffs echtgenote, lady Patricia, zat in een loungestoel. Ze had een grote witte strohoed op waarvan de brede schaduwcirkel haar gezicht tegen de zon beschermde. Ze dronk een whiskey puur, rookte een dun sigartje, en las ondertussen een roman van Danielle Steel. Ze had een nagenoeg doorzichtige omslagdoek om haar glimmende badpak geslagen. Lady Pat had jarenlang het leven van een soldatenvrouw geleid en genoot nu openlijk van het goede leven. Kyle vond dat ze het ten volle had verdiend.

De risico-investeerders hadden voor het weekje spelevaren tussen de Griekse eilanden voor oogstrelend gezelschap gezorgd: jonge, beeldschoone, zoveelste echtgenotes die sinds het jacht twee dagen eerder de haven van Napels had verlaten topless rondliepen. Nu lagen ze op grote handdoeken naast het zwembad te zonnen, en probeerden ze hun magnifieke plastic borsten, die glommen van de zonnebrandolie, nog wat bruiner te bakken. Kyle vroeg zich af of er misschien ergens een fabriek stond waar dit soort jongedames voor rijke ouwe lullen in serie werden vervaardigd.

Hij ging op de rand van de whirlpool zitten, liet zijn voeten in het warme water bungelen en knikte hun kant uit. 'Jij zou dat ook moeten doen,' zei hij tegen zijn vriendin, luitenant-ter-zee der eerste klasse Shari Towne. 'Je bovenkant een tijdje uitdoen. Ziet er best behaaglijk uit.'

'Nee,' zei ze, terwijl ze de beha van haar rode bikini beschermend wat omhoogtrok.

'Je hebt toch al een hele tijd geen uniform meer aangehad, *ma'am*.' Haar natte, lange zwarte haar rustte op haar donkere schouders, en alleen al van de aanblik van haar donkere ogen kreeg hij vlinders in zijn buik, want hij beschouwde Shari als de verrukkelijkste inlichtingenofficier die er bij de Amerikaanse marine rondliep. Ze was geboren in Jordanië, als kind van een Amerikaanse vader en een Jordaanse moeder, die beiden voor hun respectieve overheden werkzaam waren. Shari was nog maar net zes toen haar vader, een jonge diplomaat die voor het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken in Amman was gestationeerd, bij een vliegtuigongeluk om het leven kwam. Haar moeder was een public relations- en toerismespecialist die op de ambassades in Cairo, Parijs en Tokyo werkzaam was geweest, en nu hoofd was van de afdeling Public Relations van de Jordaanse ambassade in Washington.

Tegen de tijd dat Shari aan de George Washington University ging studeren sprak ze vloeiend diverse talen en werd na haar afstuderen officier bij de Amerikaanse marine. Het duurde niet lang of ze kwam bij de marine-inlichtingendienst terecht, waar ze, nadat ze een uitstekende staat van dienst had opgebouwd, door de National Security Council werd weggeplukt om daar analist te worden. Haar kantoor bestond uit weinig meer

dan een bureau in een kleine kelderruimte, maar het adres was nog steeds het bekendste adres van de stad: 1600 Pennsylvania Avenue – het Witte Huis.

‘Ga eens weg,’ zei Shari tegen Kyle, terwijl ze haar ogen sloot en tegen de waterjets leunde die het water om haar heen tot een schuimende bellenmassa transformeerde. Ze draaide haar gezicht in de richting van de zon.

‘Hé,’ reageerde Swanson. ‘Jouw borsten zijn echt! Die mogen we best laten zien.’

‘We? Daar heb je niets over te zeggen. Als je zo nodig om tietten verlegen zit, moet je maar naar die *Desperate Housewives* lonken.’ Haar ademhaling versnelde geen moment en haar ogen bleven gesloten toen ze hem verbaal op z’n nummer zette. En in het Arabisch voegde ze er nog aan toe: ‘Je kunt m’n rug op.’

‘Je rug op? Dat is lang geen slecht idee,’ antwoordde Kyle in dezelfde taal. Maar zijn woorden hadden geen enkel effect, hoewel de avond wel degelijk een zekere belofte inhield. Swanson spetterde wat water tegen zijn gezicht, veegde dat met een zachte handdoek af en nam een paar slokjes uit het glas ijsthee dat naast Shari stond.

Op het bovengelegen dek stuurde Jeff de potentiële investeerders onopvallend naar de reling en legde uit wat er stond te gebeuren.

Kyle wierp een snelle blik hun kant uit. Softe mannen in een korte broek en met een felgekleurd shirt aan. ‘Ik moet hoognodig aan het werk,’ zei hij. ‘Geef die vriendjes van Jeff nou iets om over te praten.’

‘Ga nou maar,’ beval Shari. Ze opende haar ogen en keek hem glimlachend aan.

Lady Pat liet haar van erotiek dampende boek zakken, keek hem over de rand van haar zonnebril heel even aan en diende hem toen ook nog een steek onder water toe. ‘En Kyle, lieverd, vergeet niet dat deze dames en heren goede vrienden van sir Geoffrey zijn; het zijn belangrijke gasten en investeerders. Dus gedraag je een beetje en probeer niemand te doden, althans, niet voor het eten. Zou je daar alsjeblieft aan willen denken?’

‘Geldt dat ook voor die over het paard getilde meiden, mevrouw?’

Ze bevonden zich een heel eind op open water, de horizon als een ring met het schip als middelpunt. Hoewel het optisch bedrog was, leek het alsof die horizon hoger lag, alsof ze op de bodem van een schotel dreven.

Swanson ging naar het brede, lagergelegen achterdek, waar hij een lange, magere man aantrof die druk in de weer was met drie tweehonderdliter-vaten. ‘Hé, Tim,’ zei hij, en opende de koffer met daarin een smetteloos geweer dat in een bed van beschermend schuimrubber lag. Het leek wel of het om een kostbaar juweel ging. ‘Ben je er klaar voor?’

Timothy Gladden had ruim tien jaar bij het Parachute Regiment gezeten, een Britse elite-eenheid, en was met de rang van kapitein pas bij de para’s vertrokken nadat zijn gebroken rechterbeen niet goed genezen was en hij van de artsen niet langer uit vliegtuigen mocht springen. Hij nam ontslag en stortte zich met heel zijn zaligheid op zijn nieuwe hobby, de triatlon, vooral om te bewijzen dat het Britse leger er met zijn diagnose helemaal naast zat. Er was niets aan de hand met zijn been, en ook niet met zijn in Oxford getrainde brein, en sir Jeff had hem voor zijn steeds verder uitdijende ontwikkelingsbedrijf voor wapens als zakelijk directeur in dienst genomen. Hij was van arme boerenjongen uit Wales opgeklimmen tot plaatsvervangend bestuursvoorzitter.

‘Uiteraard, ouwe jongen,’ zei hij. ‘Ik gooi eerst het blauwe vat in het water, dan het rode en ten slotte het gele, steeds met een tussenpauze van vijftien seconden, waardoor ze steeds moeilijker te zien zullen zijn. Met name het blauwe zal erg moeilijk te raken zijn.’ Hij gaf een klap op een van de vaten, dat een holle, galmende echo liet horen. Er zat slechts een kleine veertig liter benzine in, en de rest van de ruimte werd gevuld met explosieve dampen. ‘De kapitein houdt een constante vaart van twintig knopen aan en zodra je hem laat weten dat je er klaar voor bent blijft hij een rechte koers volgen. Vuur alle drie de schoten liggend af, als je zo vriendelijk zou willen zijn.’

Op het achterdek was een stuk reling verwijderd en Swanson ging op de vertrouwde plek plat op zijn buik liggen en drukte de neus van zijn gym schoenen in de rubbermat. Het probleem bij het ontwerpen van dit

nieuwe snipergeweer was dat hij geen toestemming had gekregen om onder oorlogsomstandigheden er daadwerkelijk mee op een vijandelijke soldaat te vuren, en dat maakte nu juist het grote verschil. Doelwitten op een schietbaan kunnen niet denken en reageren en terugschieten, terwijl een mens in een fractie van een seconde kan omdraaien, wegduiken, struikelen of wegrennen, en op die manier een verder perfect schot kan frustreren. Deze praktijktest was bedoeld om dat soort onverwachte bewegingen na te bootsen, omdat de drijvende, gekleurde vaten in de golfslag alle kanten uit konden schieten.

Jeff, wiens ogen straalden van opwinding, daalde de trap af. 'Die jongens boven hongeren naar avontuur, dus word nou niet nerveus, Kyle,' zei hij enigszins gespannen.

Kyle drukte de koele, van glasvezel gemaakte kolf van Excalibur, het beste scherpschuttersgeweer ter wereld, stevig tegen zijn schouder. Die kolf was zodanig vormgegeven dat die hem paste als een handgemaakt Armani-kostuum. 'Stil maar, Jeff,' zei hij.

De aristocratische Britse stem zei nadrukkelijk: 'Echt, ik wil je op geen enkele manier onder druk zetten, Kyle. Neem rustig de tijd, jongen, en maak er iets moois van.'

Hij bracht zijn oog naar het telescoopvizier en haalde met zijn duim een schakelaartje over. Daardoor werd een BA229-lithiumbatterij geactiveerd die op zijn beurt de heads-up display inschakelde, waarna in de scoop cijfertjes tot leven kwamen die steeds veranderend gestaag voorbij paradeerden. De afstand tot het doelwit, door een infraroodlaser gemeten in meters, was zichtbaar in de rechterbovenhoek, terwijl cijfers linksboven de windcompensatie aangaven. Rechts beneden kon de luchtdruk worden afgelezen, en de cijfers links beneden vormden een samenvatting van dat alles en gaven precies aan hoe het telescoopvizier moest worden ingesteld. Het wapen rekende de algoritmen uit die hij vroeger zelf moest uitrekenen.

'We maken video-opnamen van deze test,' zei Jeff, terwijl hij vol verwachting in zijn handen wreef.

Het had even geduurd voor Kyle aan de overvloed aan bewegende cijfers gewend was, maar al na enkele keren oefenen maakten ze deel uit van de achtergrond en leidden ze hem niet meer af als hij zich concentreerde. Hij haalde diep adem en liet Excalibur op zijn linkerhandpalm rusten, ademde iets uit en vergrootte de druk op de trekker. Hij wilde geen enkele beweging maken die zijn positie zou kunnen beïnvloeden. 'Ik heb 'm, Jeff. Videotape! En willen jullie stil zijn?'

Geen druk. Alleen werd hij wel vanaf het bovendek van het jacht gade-

geslagen door een stel risico-investeerders met een glas in hun hand en een dik chequeboek op zak. Als Swanson er vandaag voor kon zorgen dat Excalibur zichzelf overtrof, zouden die lui miljoenen dollars investeren, zodat Jeff geheime wapens kon fabriceren die qua technologie onovertroffen waren. Maar toch, dacht Kyle, ging het hier alleen maar om dollars en centen. Je stond onder druk tijdens het gevecht, als je had gemist, als er maten van je sneuvelden.

‘Ik kan nauwelijks geloven dat ik de toekomst van mijn hele bedrijf in de handen leg van een verdomde marinier,’ grapte Jeff.

‘Ik lust de sas rauw,’ gromde Swanson. ‘En hou nou eindelijk eens je mond, zorg ervoor dat deze boot een rechte koers volgt en gooi die vaten overboord.’ Hij bande de rest van de wereld uit zijn gedachten en concentreerde zich op de scoop, trok zich terug in zijn persoonlijke stiltekegel. Alles om hem heen vertraagde, zijn zintuigen werden scherper en achtergrondgeluiden verstomden. Hij werd één met zijn geweer.

Tim Gladden zei: ‘Vertrouw die cijfers, Kyle. Vertrouw volledig op die cijfers.’ Hij voelde hoe het grote jacht, dat zich liet sturen als een sportwagen, nu bijna over het water leek te zweven.

Kyle had Jeff Cornwell leren kennen toen ze samen speciale operaties uitvoerden en hun vriendschap was in de loop der jaren alleen maar hechter geworden. Toen Cornwell zijn technici en wetenschappers had verzocht een uiterst modern wapen te ontwikkelen waarmee over grote afstanden nauwkeurig kon worden geschoten, had hij het Pentagon gevraagd of hij Kyle Swanson af en toe, als hij niet op uitzending was, als adviseur mocht lenen, en de generaals waren akkoord gegaan.

Vanaf het moment dat hij voor het eerst de ruwe ontwerpen had gezien was Swanson over het wapen verrukt geweest, en Jeff sprak ook nog eens de juiste snipertaal. Samen met de techneuten hadden ze in drie jaar tijd de natte droom van iedere scherpshutter geconstrueerd.

Het was een uiterst slim wapen, waarmee met de hand gemaakte .50-kogels werden afgevuurd, die met name over grotere afstanden voor extra slagkracht zorgden. Er werd experimenteel materiaal ontwikkeld, en omdat Kyle en Jeff erop stonden dat het een lichtgewicht wapen zou worden dat gemakkelijk in het terrein meegevoerd kon worden, hadden de technici voor de kolf een super-epoxy ontwikkeld en voor de trekkergroep een speciale legering. Het geweer was verrassend licht, slechts negen kilo, inclusief een vol magazijn, wat voor de man die er in het gevecht de hele dag mee moest rondzeulen van doorslaggevend belang kon zijn. Het gebruikelijke .50-snipergeweer weegt ongeladen 16,8 kilo. De loop was zodanig

bevestigd dat hij bij het afvuren enigszins op en neer kon wippen zonder dat het telescoopvizier mee bewoog, waardoor het doelwit altijd duidelijk zichtbaar bleef, terwijl het richtmiddel nog eens extra nauwkeurig was vanwege de ingebouwde gyroscopische stabilisator. Deze gyroscopisch gestabiliseerde infraroodlaser maakte gebruik van een kleine geopositionerende satellietzender en -ontvanger in de kolf, waarmee door middel van driehoeksmeting de exacte afstand tussen het geweer en het doelwit werd bepaald. De gps zorgde voor nog een extra veiligheidselement, want de sniper wist te allen tijde waar hij zich precies bevond. Als een scherpschutter zich ergens in z'n eentje bevindt, kan dat beetje informatie erg belangrijk zijn. Het geweer was daardoor veel meer dan alleen het totaal der mechanische onderdelen. Het was een ongelooflijk accuraat wapensysteem dat de kans op een misser met minstens vijfenzeventig procent verkleinde. Tijdens talloze proefnemingen zag Kyle kans om een groep te schieten binnen een cirkel van twintig centimeter, over een breedte van een halve minuut, en dat op een afstand van zestienhonderd meter bij daglicht en duizend meter in het donker. Het gemiddelde menselijk hoofd heeft een doorsnede van vijftwintig tot dertig centimeter. Als een vijand zich op zestienhonderd meter afstand bevond, kon hij hem doden met één schot dwars door het hoofd.

Ze noemden het wapen Excalibur, naar het magische zwaard van koning Arthur, en het was voldoende krachtig om een eind te maken aan het leven van welke tegenstander dan ook.

Jeff telde af vanaf vijf en fluisterde: 'Nu!' Tim duwde het blauwe vat overboord, dat met een luide plons in het water terecht kwam. Twintig knopen – zo'n zevenendertig kilometer per uur – lijkt misschien niet erg snel, maar het alle kanten opdraaiende doelwit verwijderde zich met hoge snelheid van de boot, stuiterde in het kielzog op en neer en werd snel kleiner. Kyle mocht pas schieten als alle drie de vaten in het water lagen. Hij hoorde de rode overboord gaan en keek ernaar door het telescoopvizier en zag het in de verte heen en weer stuiteren, terwijl de laatste vijftien seconden wel een eeuwigheid leken te duren, want toen pas werd de gele overboord gerold. 'Je mag over vijf seconden het vuur openen,' zei Jeff en begon opnieuw af te tellen.

Hij keek naar het gele vat, maar dat was door het water al uit het oculair verdrongen. Het was iets te dichtbij en hij verminderde de vergrotingsfactor iets door aan de scherpstelring te draaien. Terwijl hij het vat terug in beeld kreeg, drukte hij de laserknop één keer kort in om het doelwit te *loc-ken*, en nog een tweede keer om de afstand te bepalen. Precies 547 meter.

Dat op zich was al verbazingwekkend, want hij hoefde hiervoor helemaal geen rekentabellen te raadplegen of op informatie van een tweede man, de spotter, te wachten. Het was allemaal in de scoop te zien, en het geweer zelf voerde de aanpassingen uit. De laser 'vond' het doelwit, de zogenaamde *lock-on*, en 'praatte' met het gps-systeem, dat weer kort overlegde met de gyroscopische stabilisator, en het deed er niet toe wat de loop deed, zolang Kyle het doelwit maar bleef zien. Excalibur rekende automatisch alle veranderingen uit en stelde aan de hand daarvan dan de beste afvuurmethode vast. Het vat stuiterde in het water alle kanten op, maar het geweer bleef het volgen, terwijl in de scoop hele cijferreeksen voorbijflitsten.

'Je mag vuren,' zei Jeff. In de scoop was langs de rand een microseconde lang een felle blauwe streep te zien die aangaf dat alles gereed was. Kyle haalde behoedzaam de trekker recht naar achteren, want als hij hem ook maar een fractie opzij duwde, zou dat het schot kunnen verknallen.

Excalibur liet een kort, scherp geluid horen en de gloeiend hete kogel boorde zich met grote kracht in het gele vat, waarna de verzamelde benzinedampen in het vat ontbrandden alsof het om een kleine bom ging. Het stalen vat spatte met een luide explosie uit elkaar en grillig gevormde stukken metaal regenden op het water neer, terwijl sommige scherven zelfs in de buurt van de *Vagabond* neerkwamen, wat lady Pat vast niet kon waarden.

Swanson was al op zoek naar het rode vat, dat zich ergens aan de andere kant van de oranje vuurbal en de grijze rook moest bevinden. Hij zag iets tegen de reguliere golfslag in bewegen en vond het vat op 893 meter, ongeveer negen voetbalvelden achter het schip. Deze keer wachtte hij niet eens op de blauwe streep, maar liet de laser op het doelwit vallen en haalde de trekker over. Een tweede explosie joeg een schokgolf door het water, het bewijs dat er opnieuw een treffer was geplaatst, onmiddellijk gevolgd door een vuurbal en nog meer rook, maar Kyle grendelde snel door, waardoor er een nieuwe patroon in de kamer werd geschoven.

Naast hem maakte Jeff een vreugdedansje. Hij had heel even in de richting van de geldjongens en hun vrouwen gekeken, die langs de reling stonden en opgewonden met elkaar praatten en wezen. 'Die doen het daar in hun broek,' zei hij. Tim Gladden tuurde door een zware kijker.

Maar toen de rook was opgetrokken zag Kyle alleen maar water. Dat verdomde vat leek totaal verdwenen, maar hij durfde zijn oog niet van de scoop los te maken. 'Ik zie 'm niet, Kyle,' zei Gladden.

Swanson zocht langzaam het kielzog achter de boot af en liet de laser het wateroppervlak aftasten, op zoek naar een vast voorwerp. De laser knipperde heel even toen hij het stalen oppervlak van het dobberende vat

vond, en Kyle zag het blauwe puntje, dat bijna dezelfde kleur had als het water, op en neer en dan weer zijwaarts tussen de lage golven bewegen.

‘Daar!’ zei Gladden. ‘Op ongeveer duizend meter en zo’n tien graden over bakboord.’

De laser mat de afstand en de computer deed zijn werk. Precies 966 meter. Een moeilijk schot. *Volg de stuiterende bal en vertrouw op de cijfers.* Swanson ademde uit, haalde de trekker zo ver naar achteren dat er geen enkele speling meer in zat, waarna in de scoop de blauwe streep zichtbaar werd. *Langzaam de trekker overhalen.* Excalibur liet een triomfantelijke kef horen en hij zag het spoor van verstoorde lucht dat de kogel achter zich aan trok, die de afstand in een oogwenk overbrugde. Deze keer zag iedereen de vuurbal nog voordat het geluid van de explosie het schip had bereikt.

‘Ja!’ juichte Tim. ‘Man, wat een ongelooflijk schot!’ Een mooier compliment van een collega-krijger was nauwelijks denkbaar.

‘Prachtig!’ zei een opgeluchte Jeff. ‘Je hebt ze allemaal te pakken gekregen.’

Swanson plaatste het geweer in een standaard die naast de rubberen mat stond en besepte dat hij drijfmat was van het zweet. ‘Tjonge,’ verklaarde hij, ‘dit schatje werkt.’

Zijn deel van de demonstratie zat erop. Shari en hij konden zich tien dagen lang volkomen ontspannen. Tim zou de komende tijd de boel runnen, terwijl Jeff zijn best zou doen de duidelijk geïmponeerde investeerders over te halen geld in zijn bedrijf te steken. De rest van de cruise zou een vakantiereisje worden, waarbij ongetwijfeld van de gelegenheid gebruik zou worden gemaakt om in plaatsen als Piraeus, Monemvasia en Mykonos van de plaatselijke wijnen, gerechten, druiven en kazen te genieten, en natuurlijk een glaasje krachtige ouzo te nemen. Kyle en Shari waren van plan om met z’n tweeën een paar dagen naar Venetië te gaan, om daar over de Brug der Zuchten te wandelen, het Dogepaleis te bezoeken en met zo’n grote kano, die ze daar gondel noemen, door de kanalen te varen, en ’s avonds in het maanlicht wat te dansen op de natte stenen van het San Marcoplein. Het was tijd om eens wat plezier te maken.